

“ก็หนี่ก็ครั้งที่เขาหวัง ยิ่งกว่าหวัง
ว่าทุกอย่างจะหวนคืนกลับมาสู่ห้องนั่งเล่นเล็กๆ
ที่พวกเขา กำลังนั่งกันอยู่ที่นี่ มีเพลงที่เศร้าที่สุดในโลก
ของไซแปงเปิดคลอเบาๆ เป็นฉากหลัง
นั่งคุยกันด้วยเรื่องราวอันทาสระไม่ได้
มีกลิ่นควันไฟโซยมาบางๆ จากที่ไหนสักแห่ง
ปนอยู่กับการกลืนยามเย็นของแม่น้ำ
ที่ไม่มียามเย็นที่อื่นใดจะเสมอเหมือน...”

- วีรพร นิติประภา

ไล่เดือนตาบอดในเขาวงกต

วีรพร นิติประภา

เขียน

“ยามบ่ายผ่านไปง่าย ๆ อ่านหนังสือกันคนละเล่ม
เล่นกับแมว เอกเซนกในแดดละมุน
คุยกันด้วยเรื่องไม่สลักสำคัญ กลับตาฟังเพลง
ก่อนจะพากันออกมานั่งดูวันค่อย ๆ ลับเลื่อน”
-วีรพร นิติประภา

การอ่านดีใจรากหญ้าให้ชีวิต

แต่ผู้สูญหาย
ในชุดแย่งแย่งสยาม

กดอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

“...ไล่เดือนตาบอดตัวแล้วตัวเล่า ที่หลงทางอยู่กลางเขาวงกตที่มันซูดเอาไว้เอง”

ไล่เดือนตาบอดในเขาวงกตตีพิมพ์ครั้งแรกในปี 2556 เรื่องราวชีวิตอันหนักหน่วงของมนุษย์ผู้วันแหว่งได้เวียนว่ายในหมู่นักอ่านมาแล้วกว่าหนึ่งทศวรรษ ปัจจุบันการเดินทางในเขาวงกตของชลิกา ชาริยา และปราณก็ได้ถูกแปลเป็นภาษาต่างๆ มากมายทั่วโลก ไม่ว่าจะเป็นอังกฤษ จีน ไต้หวัน และโปรตุเกส (ภาษาอื่นๆ ก็กำลังจะตามมาเช่นกัน)

ผลงานชิ้นนี้ของวีรพรถ่ายทอดประสบการณ์ร่วมของมนุษย์ทุกคน มนุษย์ที่ต่างหลงทางอย่างมีขอบเขตในเขาวงกตที่คับคั่งด้วยโยงโยะแห่งสัญญาะ แบนเนาพันรอบเราทุกคน ยิ่งเดินราก็ยิ่งตะกุกให้หลุมฝังตัวเองลึกยิ่งขึ้น จนสุดท้ายก็หมดแรงสิ้นใจอย่างโดดเดี่ยวในวังวนแห่งมายาคติอันมืดมิด

สารอันทรงพลังถูกเคลือบด้วยเรื่องรักหวานปนขมปร่าหลายชีวิตออกเดินทางค้นหาความรักมาเติมเต็มชีวิตที่ไม่มีวันสมบูรณ์

จระไนด้วยลีลาภาษาอันตราตรึง ตกแต่งเนื้อเรื่องด้วยศิลปะ
หลากหลาย ทับถมด้วยเส้นเวลาที่สลับไปมา ทุกองค์ประกอบ
โดดเด่นในตัวเอง แต่ก็หวนกลับมาตอกย้ำถึงสิ่งที่นวนิยายเล่มนี้
กำลังพูดถึงอย่างเฉียบคม – มายาคติที่บิดเบือนจนบดบังความจริง
เดิมด้วยความหมายใหม่

ความสละสลวยของภาษาทับซ้อนราวกับจะกลบเกลื่อน
ความจริงอันโหดร้ายของชีวิต ชื่อผลงานศิลปะมากมายที่หลุบไพล่
ราวกับจะเบี่ยงเบนผู้อ่านจากเส้นเรื่อง ความสับสนของเส้นเรื่องที่
ชักจูงให้เราหลงทางไปในเขาวงกตของเวลา ทุกสิ่งเหล่านี้ทำงาน
เหมือนกับมายาคติเพื่อพูดถึงธรรมชาติอันบิดเบือนของมายาคติ

หนังสือเล่มนี้สื่อสารกับมนุษย์ทุกคนเพราะมายาคติเป็น
สิ่งที่แทรกอยู่ทุกหนทุกแห่ง ทุกวัฒนธรรม และทุกชนชาติ
จึงไม่น่าแปลกใจเลยถ้ามันกำลังจะมีชีวิตใหม่ในฐานะหนึ่งใน
วรรณกรรมของโลก

อาจกล่าวได้ว่า *ใต้เดือนตาบอด* ในเขาวงกตเองก็กำลัง
จะทำงานเหมือนมายาคติ มันกำลังจะมีความหมายใหม่ผ่านการ

ดีความของนักอ่านไทยและนักอ่านทั่วโลก ลอยล่องไปในเขาวงกต
แห่งความหมายที่ไม่มีวันหยุด และความไม่หยุดนิ่งนี้เองจะทำให้
วรรณกรรมชิ้นนี้มีชีวิตได้อย่างไม่รู้จบ

กดอ่าน
Shine

คำประกาศของคณะกรรมการตัดสินรางวัล วรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์)

ไล่เดือนตาบอดในเขาวงกต ของวีรพร นิติประภา สะท้อนภาพความล้มเหลวของการบริหารจัดการชีวิตในสังคม เสพติดศิลปะของคนหนุ่มสาวยุคใหม่ แสดงให้เห็นผลกระทบของการเผชิญหน้าระหว่างมายาคติกับอุดมคติของสถาบันครอบครัวไทย ในขณะเดียวกันก็รุ่มรวยไปด้วยการหยั่งถึงความงามอันบรรเจิดของศิลปะหลากหลายแขนง รวมทั้งความงดงามของธรรมชาติ ผู้เขียนนำเสนอเรื่องนี้ผ่านสุนทรียภาพทางภาษา แสดงภาพตรึงตราตรึงใจโดดเด่น มีภาวะกระทบทางอารมณ์สูงยิ่ง สามารถสรรค์สร้างคำและประโยคที่เป็นอัตลักษณ์ได้ดี

นวนิยายเรื่องนี้ เป็นอุทาหรณ์ด้านกลับสำหรับคนรุ่นใหม่ เพื่อการหลุดพ้นจากความบอบช้ำทางปัญญาและการไร้ศรัทธายึดเหนี่ยวในวิถีชีวิต *ไล่เดือนตาบอดในเขาวงกต* ของวีรพร นิติประภา จึงสมควรได้รับรางวัลวรรณกรรมสร้างสรรค์ยอดเยี่ยมแห่งอาเซียน (ซีไรต์) ของประเทศไทย ประจำปีพุทธศักราช 2558

1.

เด็กหญิงในตู้ปลา

ชลิกา ซึ่งโตพอจะรู้ความอยู่บ้างจดจำเวลาช่วงนั้นว่าเวลาที่บ้านมีแต่เสียง เป็นเศษเสี้ยวลำเนียงแผ่วเบา ฟังแทบไม่ได้ยิน เปรี้ยดังออกมาจากมุมนั้นมุมนี้ตลอดเวลา เสียงพึมพำ คร่ำครวญ กระซิบกระซาบจับใจความไม่ได้ ทอดถอนใจ เสียงตะโกน กรีดร้อง รำไห สะอึกสะอื้นในความมืด เสียงฝีเท้าย่ำเดินทั้งคืน เสียงหวีดขึ้นของลมที่พัดวนขึ้นมาจากแม่น้ำ ยากจะบอกได้ว่าเสียงพวกนั้นกำลังดังอยู่จริง ๆ หรือเป็นเพียงสัญญาณไร้ทางออกที่คงสะท้อนกลับไปกลับมาอยู่ในบ้านอย่างนั้น นานหลายปี นับแต่วันที่ซาริยาเกิด ...และแม่จำได้ว่าพ่อไม่มีผู้หญิงอื่น

แดดจัดจ้านลอดสาดใสได้ฟ้าครีมีมืครีมีตอนเพื่อนคนหนึ่งมาหาแม่ที่บ้าน และน้ำตาเริ่มต้นการเดินทาง เอ็ม หล่อนเริ่มก่อนจะต่อด้วยเสียงเบา ๆ เกือบกระซิบ *คนเค้าพูดกัน...ว่าแล้วก็พยักหน้า* *ครูไปที่นั่นทุกเย็น* หล่อนมีฟันหน้าซี่ใหญ่ยื่นออกมากับดวงตากลมโตคอยกลอกซ้ายขวาตลอดเวลาซึ่งทำให้แลดูเหมือนหนูกำลังตกใจ เป็นนางรำเห็นบอก *ละก็สอนรำอยู่ที่โรงเรียนนั่นแหละ* แม่มองเห็นภาพท่อนแขนอ่อนโอนาวดไปมาในอากาศช้า ๆ แน่ใจ

หรือว่าใช้ครุฑ.../ไอ้ทมิฬน้องชายฉันมันก็เคยเห็น มันจำไม่ผิด
หรอก เพื่อนมันคนแถวนั้นบอกเค้าแอบไปมาหาสู่กันอย่างนี้
ครั้งก่อนปีละ แชนโอนอ่อนนั้นยังวาดไหวไปมาในหัวแม่ ของ
แบบนี้ ปล่อยเอาไว้นานมันจะไม่น่า

มือข้างหนึ่งวางอยู่บนท้องที่โยย่นไปข้างหน้า อีกข้างวางนากับบานประตู แม่พบตัวเองยืนเก้ๆ กังๆ อยู่หน้าบ้านหลังนั้น
ทาสีฟ้าๆ นั้นละ หนูตกใจบ๊วยไป เรื่องผัวๆ เมียๆ ฉันไม่เกี่ยวนา
พยัคคาง พยัคคาง หนูตกใจว่าแล้วก็ก้มหน้างุดๆ เดินจาก และ
แม่ก็ได้แต่ภาวนาให้ทั้งหมดเป็นเพียงการเข้าใจผิด ยังไม่ทันจะเคาะ
ประตูก็เปิดออก หล่อนหลับตาลงตอนลมพายุเข้าปะทะหน้าไม่ทัน
ตั้งตัว เมื่อลืมตาขึ้นอีกครั้งก็เห็นผัวหล่อนยืนอยู่ตรงหน้า

เขาไม่มีที่ท่าประหลาดใจแต่อย่างใด ราวกับกำลังรอหล่อน
อยู่อย่างนั้น ราวกับรู้ว่าหล่อนจะต้องมาจนได้...สักวัน มีกลิ่นฝนตก
ไกลๆ โขยอยู่ในสายลม ปนกับกลิ่นอ่อนๆ ของอะไรสักอย่าง
หอมๆ เหมือนดอกไม้ ดอกอะไรหล่อนนึกไม่ออก มองเลยไหล่เขา
เข้าไปก็เห็นผู้หญิงคนหนึ่งยืนอยู่ตรงกลางห้อง แม่ไม่ได้ร้องห่ม-
ร้องไห้อะลวาด แต่ไม่อาจละสายตาจากท่อนแขนที่อยู่ถัดขึ้นมา
จากมือซึ่งวางพาดอยู่กับขอบโต๊ะของผู้หญิงคนนั้น เธอไม่ได้
สวยสะอย่างที่ว่าหล่อนนึกไว้ล่วงหน้า แต่ดูทันสมัยไม่เหมือนนางรำ
ใส่กางเกงยีนกับเสื้อยืดลายขวางสีฟ้าส้ม ไข่มุขยาวถึงกลางหลัง
มีแววตาเศร้าๆ เสี่ยงกระดิ่งลมดังกรู้งกรู้งมาจากที่ไหนสักแห่ง

เบาๆ ฝนยังไม่ตกตอนที่พ่อก้าวออกมา ปิดประตูตามหลังโดยไม่หันกลับไปมอง และพาหล่อนกลับบ้าน

ต่อเมื่อกลับถึงบ้านแล้วนั้นต่างหากที่ฝนเริ่มเทลงมา...ไม่ลืมหลืมตา ต่อเมื่อกลับถึงบ้านแล้วที่แม่เริ่มสำเนียงถึงการมีอยู่จริง ๆ ของผู้หญิงคนนั้น ตอนนั้นก็ย้อนกลับไปถึงช่วงเวลาเล็กๆ ที่หายไปในแต่ละวันของผิว แววดาอย่างกว้างซึ่งเขามองดูตัวเองในกระจกบางเช้า และบางเย็นที่เขาชอบออกไปเดินเล่นตามลำพัง หยดยืนดูแม่น้ำด้วยท่าทางเหงาๆ...ครวระลึกละนาๆ

ต่อเมื่อกลับถึงบ้านแล้วนั้นต่างหากที่แม่เริ่มร้องไห้...สะอึกสะอื้น ปิดดวงตาด้วยฝ่ามือทั้งสองข้าง สัปแชน่ดาวทุกดวงที่ซึกพาคคนทั้งคูให้มาพบกัน กันด่าการตั้งครรรที่ทำให้เขาต้องไปแสวงหาความรักครั้งใหม่ และเหนืออื่นใด หล่อนโทษซารียาที่อยู่ในห้องว่าเป็นต้นเหตุ และปฏิเสธชะตากรรมด้วยพลังใจทั้งหมดที่มี โดยการบิรัดหนักรหนึ่งครั้ง ซารียาก็ถือกำเนิด เกิดทั้งกำลังหลับ มีนิ้วหัวแม่มือคาอยู่กัปากกลางดึกคืนนั้น

ด้วยอายุครรรไม่ครบเจ็ดเดือนดี หมอพยายามยื้อยุดซารียาไว้ในโลกอันแห่งผากและหยาบกระด้างด้วยการเก็บเธอไว้ในกล่องแก้วโปรงใสสี่เหลี่ยม ...สิ่งประดิษฐ์เลียนแบบครรรมารดาอันน่าทึ่งซึ่งคอยปกป้องเธอจากความตายและอ้อมกอด เป็นเวลาหลายเดือนที่เธอได้แต่นอนมองดูโลกหมุนไปรอบๆ อยู่ในตู้ปลาใบใหญ่ หายใจด้วยอากาศบรรจุถึงมาจากโลกอื่น ดิมกลืนจาก

สายยาง และรอดชีวิตจากการต้องตายด้วยเดี๋ยวตายมาได้อย่างหวุดหวิด เติบโตมีสุขภาพดีเหมือนเด็กทั่วไป โดยไม่มีใครรู้เลยว่าเธอไปติดเอาเชือกอ้าวมา ไม่อาจตรวจพบด้วยเครื่องมือทันสมัยทางการแพทย์ ไม่มีหนทางรักษา และทำให้เธอต้องต่อสู้กับความว้าเหวรุนแรงอยู่เสมอไปชั่วชีวิต

ไม่แต่แค่นั้น ชารียายังมีอาการโหยหาตุ๋ปลา ซึ่งแม้จะเป็นที่มาของความเดี๋ยวตายเหว่ว้าสารพัด แต่มันก็เป็นสิ่งที่ซึ่งเคยปกป้องเธอไว้จากความตายที่ติดตามเธอออกมาจากหัวใจของแม่ และทำให้เธอคอยแต่จะหาตุ๋ปลาใบใหม่ให้ตัวเองอยู่อยู่อย่างนั้นรำไป ตอนยังเล็กชารียาจะชอบเก็บสิ่งมีชีวิตอะไรต่อมิอะไรที่เจอตามถนนหนทาง เอากลับมาเลี้ยงห้อยมล้อมเป็นกระดกกำบังจนเต็มบ้านไปหมด ...หมา แมว มด นก กระรอก กิ้งก่า เต่า ปาตที่กระโดดออกจากกระเป๋ากะโปรงนักเรียนเธอแล้วหายไป ในสวนตลอดกาล หนอนนุ่มนิ่มที่กลายเป็นผีเสื้อสีฟ้าโบยบินออกไปในยามเช้าเมื่อเปิดกล่องดู หรือแม้แต่จิ้งหรีดที่เอาแต่กริดปิกส่งเสียงนำรำคาญซ้ำๆ ไม่หยุดหย่อนตลอดทั้งคืน

ชารียาไม่เพียงดูแลสัตว์เลี้ยงต่างๆ ของเธอเป็นอย่างดีเท่านั้น เธอยังนับญาติและเรียกพวกมันอย่างนับถือโดยมีศักดิ์นำหน้าอย่างพี่ยู่ยี่ ป้าเหมียว ลุงฝุ่น น้าตาล พี่ตาหวาน...ปาตอีกตัวซึ่งแม่หนีเตลิดเปิดเปิงออกจากอ่างปลาทองไปได้ก็ยังไม่วายกลับมาปรากฏให้เห็นอยู่บ่อยๆ แกว่งกล้วยน้ำว้าข้างบ้าน และ

ตอนไปเก็บดอกอัญชันกับชลิกาเพื่อเอามาทำข้าวเหนียวเปียกสีม่วง
ครั้งหนึ่ง เธอยังถึงกับจะพาเด็กผู้ชายที่เห็นนั่งอยู่คนเดียวใต้ต้น
หางนกยูงหน้าโรงเรียนอาถรรพ์มาเลี้ยงเป็นพี่ชายแท้ ๆ ด้วย

เราเอาเค้ากลับบ้านกะเราได้มั๊ยลึก้า.../ไม่ได้หรอก/ทำไม.../
เดี๋ยวแม่เค้ามาไม่เจอ แม่เค้าจะร้องไห้ ท่วมกลางแสงสีคราม
ยามโพล้เพล้ที่พรางกลืนสีอื่นๆไปจนหมด เหลืออยู่แต่สีส้มสดของ
ดอกหางนกยูงละล่องลอยเป็นจุดพร้อยเหมือนผู่เมงกะพรุณไฟ
ในทะเลที่ซาริยาเคยเห็นในหนังสือคดี ...เด็กชายวัยไล่เลี่ยกับชลิกา
คนนั้นนั่งก้มหน้านิ่ง เหลือบมองเด็กหญิงทั้งสองด้วยดวงตา
กริบกร้าว แม่เค้าไม่มาแล้วหรือลึก้า มันมืดแล้ว/มาสิซาริ
เดี๋ยวก็มา/แต่ว่า แต่หนูอยากมีพี่ผู้ชาย/ไม่ได้/แม่เค้าไม่ร้องไห้
หรือ/ไม่ได้ ไปกันเถอะซาริ ไปกัน ชลิกาถึงลากกิ่งจูงน้องสาว
ออกเดินต่อ แค่นี้ก็ก้าวซาริยากี่หันกลับไปดูที่ใต้ต้นหางนกยูง
อีกครั้ง ท่วมกลางจุดสีส้มรางเลื่อนกระเพื่อมพราย...เธอคิดว่า
เห็นเด็กชายผู้กำลังถูกกลืนหายในแสงสีฟ้าคนนั้นยิ้มให้ ด้วย
รอยยิ้มอ่อนโยนที่สุดที่เธอเคยเห็นมา ซาริยายิ้มตอบ แม่เค้า
ไม่ร้องไห้หรือลึก้า ฟ้ามืดหมดแล้ว และเธอก็ลืมเขาไปในทันที

แต่ยิ่งโตซาริยาก็ยิ่งไม่อาจทนกับความร้าวรานใจที่ญาติสัตว์
ทั้งหลายจะต้องตายตามอายุขัยแสนสั้นของพวกมันได้ เธอจึง
หันไปนับญาติกับต้นไม้ในสวนซึ่งอายุยืนยาวกว่าแทน ทั้งยังชอบ
แต่งคำสรวลหยอหยาดต่อท้ายชื่อให้ญาติสายเลือดคัลลอโรฟิลล์ต่าง ๆ

ด้วย อย่างป่าสายหยุดสุดสวย พี่ลำดวนชวนฝัน น้ำหูกวางทางแขน
ไม่แคแต่มีศักดิ์เท่านั้น พวกมันยังได้รับแต่งตั้งบรรดาศักดิ์ให้
อีกด้วยบางครั้ง อย่างคุณหนูพระหง ไม่ก็คุณหญิงกรรณิการ์
ดาราฉาย ซึ่งเอาชื่อนางเอกละครอนวิทูมาเป็นสร้อยต่อท้ายให้ฟัง
สูงศักดิ์สมกับสายสะพาย หรือคุณนายยี่สุนศรีที่หมายถึงกุหลาบ
มอญซึ่งเธอชอบเรียกด้วยชื่อเก๋ว่า *ยี่สุน* ตามอย่างคุณยายเจ็ด
ช้างบ้าน ต่อท้ายด้วยคำว่า *ศรี* ซึ่งจำเพี้ยนตัวสะกดมาจากสีในกลอน
ขุนช้างขุนแผนที่ชลิทาเคยอ่านให้ฟัง ตอนลำดวน *เอ๋ยจะด่วน*
ไปก่อนแล้ว เกษแก้วพิกุลยี่สุนสี จะโรยร้างห่างสิ้นกลิ่นมาลี
จำปีเอ๋ยก็ปีจะมาพบ อันโด่งดังนั้น

แปลก ที่เธอกลับเรียกชลิทาว่า *ลิท้าว* ซึ่งแผลงมาจากชื่อ
นางเอกหนังฝรั่งในทีวีที่ชื่อ *ริต้า* แค่อีก้าเฉยๆ ไม่มีตำแหน่งหรือ
ศักดิ์นาหน้า ไม่มีคำสร้อยสวยงามต่อหลัง และชลิทาก็เรียกเธอ
ด้วยชื่อที่แผลงมาจากหนังทีวีเรื่องนางฟ้าชาลีว่านางฟ้าซารี ซึ่ง
ต่อมาก็คลี่คลายไปเป็นนางฟ้าตารี นางฟ้าใจดี นางฟ้าโรติ นางฟ้า
ดาคลี นางฟ้าข้าวสาลี นางฟ้าราวี นางฟ้ากะโปลี นางฟ้าอะไร
ต่อมื่ออะไร แต่ท้ายที่สุดก็เหลือแค่ซารี ซารีที่ไม่ได้เป็นนางฟ้าของ
พี่สาวอีกต่อไป

แล้วความเงียบก็ช่วงชิงบ้านไปเป็นของมันโดยไม่มีใครทันรู้ตัว
หมอกสลัวบางในยามเช้าอันแสนธรรมดาเช้านั้น พ่อกำลังกินข้าว

ชลิกากำลังผูกเชือกกรองเท้าพลະด้วยตนเองเป็นครั้งแรกอย่างสับสนตรงหน้าบ้าน มีซาริยาซึ่งยังเล็กเกินกว่าจะไปโรงเรียนอยู่ข้างๆ นั่งยองๆ หน้าหงายไปข้างหลังเล็กน้อย ข้อศอกกาง กำมือ แอบไถ่อยู่กลางอก และกำลังคิดว่าตัวเองเป็นนกกระจอก ตอนแม่บอกกับพ่อเรียบๆ ว่าหล่อนกำลังจะฆ่าตัวตาย ...แล้วลูกสองคนก็จะต้องไปกับฉันด้วย

แดดสะท้อนน้ำในแก้วที่นวลพีเลี้ยงยื่นส่งให้ชลิกาวาบเข้ามาบาดจำจนพ่อต้องก้มหน้าหลบ และคงก้มนิ่งอย่างนั้นไปอีกครู่ใหญ่ เมื่อเงยหน้าขึ้นอีกครั้งประกายแดดแสนพร่านั้นก็หายไปแล้ว เขาหรีตามองย้อนแสงออกไปที่หน้าบ้านผ่านเมืงซึ่งลูกเดินเข้าไปในครัว ผ่านเครื่องเรือนที่คู่ตัวอยู่ในแสงสลัวผ่านผลึกน้ำตาแห่งที่กะพริบเงามัวชั่วออกมาจากมุมห้อง ผ่านหมอกสลาย...

ข้างนอกนั้น ชลิกากำลังดึงตัวน้องให้ลุกขึ้นจากการเป็นลูกนก เห็นเป็นโครงร่างสีดำติดอยู่กับฉากวิบไหวของต้นส้มโอที่อยู่เบื้องหลัง ซาริยามีท่าทางไม่พอใจ เธอกระพริบเท้าเรา โกงคออำปากตะเบ็งเหมือนพ่อไก่ พลังเช็ดน้ำตาบ้อยด้วยหลังมือที่ยังคงกำไว้ แต่กลับไม่มีเสียงอะไรออกมา ไม่มีเสียงร้องไห้ของซาริยา ไม่มีเสียงฝีเท้าของชลิกาสะบัดตัววิ่งออกไป ไม่มีเสียงร้องของอีกตัวใหญ่ที่ชอบส่งเสียงดังเป็นประจำในเวลานี้ ไม่มีเสียงซาๆ ของใบไม้เสียดสี ไม่มีแม้แต่เสียงสายลมวนพัดไม่หยุดหย่อนของแม่น้ำ

วินาทีนั้นเองที่เขาสำเหนียกถึงเสียงสะอื้นซึ่งสูญหายไปจากคำเคঁ็น รวมทั้งสรรพสำเนียงอื่นๆ ของบ้านที่เจียบบังมาหลายวันแล้ว ตระหนักแน่ในความเด็ดเดี่ยวซึ่งซ่อนอยู่ในคำขู่อันเนียนกลมราวกับก้อนหินจากกันแม่น้ำ เขายอมเลิกรากับผู้หญิงอีกคนอย่างไม่มีเงื่อนไข แหละความเจียบก็คงครอบครองบ้านไปอีกนานหลังจากนั้น

พอลาออกจากการครุฑที่ท่า และอยู่กับบ้านแทบจะตลอดเวลา ไม่ไปไหนรากับได้ลาออกจากโลกทั้งใบไปพร้อมกันด้วย นอกจากนานๆ ครั้งที่เขาจะลงไปดูงานในส่วนข้างนิตๆ หน่อยๆ พอเป็นพิธี เขาไม่มีความรู้เรื่องไรสวนมากนัก แต่ก็ไม่ได้ทำอะไร คนงานพวกนี้อยู่ที่นั่นมาตั้งแต่สมัยพ่อตาแม่ยายของเขายังมีชีวิต รู้ดีว่าต้องปรนนิบัติผืนดินริมฝั่งแม่น้ำนครชัยศรีนี้แบบไหน และจะว่าไปเขาก็ไม่ได้มีความสนใจใคร่ทำอะไรอีกแล้วทั้งนั้น หัวใจของเขามันเอาแต่ปวดแปลบแทบไม่อาจทนไหว

แม่หันมาปลอบโยนผู้ชายที่หล่อนรักด้วยเสียงแรงกับพลังใจดุจที่เคยใช้ช่วงชิงเขากลับคืน อย่างซ้ำๆ บ้านอึมครึมหม่นหมองก็ค่อยๆ กลับมาสะอาดสดใส จนหากไม่สังเกตจริงจังก็จะมีทางรู้ได้เลยว่ามันเคยต้องต่างพร้อยด้วยรอยน้ำตามาก่อน หล่อนจะตื่นขณะทุกคนยังหลับฝัน นั่งเขียนรายการสิ่งที่ต้องทำในแต่ละวันไปเจียบๆ เสร็จก็จึงจะเรียกป้าผ่องแม่ครัว นวลพี่เลี้ยงกับเนียงสาวใช้เข้ามาสั่งงาน ระหว่างวันนอกจากจะเดินตรวจงาน

ที่สั่งไว้ไปรอบบ้าน แม่ยังคงบริหารจัดการเรื่องต่างๆ ให้พ่อไปกลางๆ ด้วย เป็นธุระช่วยเขาตัดสินใจว่าควรจะได้รับโทรศัพท์ใคร จำเป็นหรือไม่จำเป็นต้องอ่านจดหมายฉบับไหน ใครเป็นคนเขียนมา ต้องทำ ...และไม่ต้องทำอะไร

ต่อเมื่อมีเวลาเหลือบ้างเล็กน้อยหล่อนก็จะคอยถ่ายรูปถ่ายเก่าๆ ออกมานั่งดู คัดเฉพาะรูปที่ถ่ายคู่กับพ่อแยกต่างหากเอาออกมาใส่กรอบติดผนัง ครั้นรูปเก่าๆ ถูกติดหมดไป หล่อนก็ยังไหว้วานลุงพจน์ลูกชายคุณยายเจิดข้างบ้านมาช่วยถ่ายรูปใหม่ให้อีกด้วย เปลี่ยนชุดสวยเหมือนกับจะออกข้างนอก ยิ้มอ่อนหวาน ยืนข้างๆ พ่อ ตรงหน้าประตูบ้านบ้าง เชิงกระไดบ้าง ข้างๆ รถบ้าง บางทีก็ตรงริมแม่น้ำที่มีลำพุดต้นใหญ่ยืนตระหง่านอยู่ข้างหลัง เวลาใครมาเชิญไปงานเลี้ยงงานอะไรหล่อนก็จะรีบตักปากรับคำ กุสีกุจอตัดเสื้อผ้าใหม่ ไปทำผม บางหนยังถึงกับเรียกช่างมาเสริมสวยให้ถึงบ้านแต่เช้า เพื่อจะได้ถ่ายรูปเอามาติดเพิ่มอีก

แหละในบ้านที่บานหน้าต่างถูกจับแง้มมาตั้งแต่ครั้งมันยังมีแต่เสียงซึ่งไม่ต้องการให้เล็ดลอดออกไปถึงหูเพื่อนบ้าน แม่จะคอยเฝ้าลัดขิดติดตามพ่อไปตลอดเวลาารวกับเงา เพื่อให้แน่ใจว่าเขาจะไม่มีโอกาสต้องรู้สึกอ้างว้างจนอาจเผลอเผลอทำร้ายตัวเองเอาได้ในหีบพิภพของโยหยา ส่วนพ่อก็จะใช้วันทั้งวันผุดลูกผุดหลานคอยเปลี่ยนที่จากตรงนั้นมานั่งตรงนี้ จากเก้าอี้ตัวหนึ่งไปยังอีกตัว

เพื่อหลีกเลี่ยงเสียงหัวใจของเมียที่เอาแต่จะเต้นตบ ๆ เข้าไปในอกเขาอย่างไม่รู้เหนี่ยวรู้ล้า จนในที่สุดก็กลายเป็นการเดินกววนไปมาทั่วบ้านอย่างไร้จุดหมาย ซึ่งจะจบลงตอนบ่ายแก่ ๆ เมื่อหล่อนหันไปยุ่งในครัวทำอาหารค่ำ ปล่อยให้เขาหลับงีบตามลำพังไปตรงเก้าอี้หวายใต้ต้นพิกุล ...จะมีก็แต่พวกลูก ๆ เท่านั้นที่รู้ว่าเขาไม่ได้หลับ

สำหรับเด็ก ๆ การมีอยู่ของพ่อคือปรากฏการณ์อันยากอธิบาย ชายผู้ซึ่งมองดูเลื่อนรางโปร่งใสจนเกือบมองเห็นทะลุออกไปข้างหลังได้ คอยปรากฏตามมุมต่าง ๆ ของบ้านเงียบงันและวูบหายอย่างมีเงื่อนไขเวลาไม่มีใครเฝ้ามอง ผู้ไร้ซึ่งความสามารถอย่างสิ้นเชิงในการติดต่อกับมนุษย์โลกคนอื่น และแทบไม่มีอะไรจะสื่อสารกับลูก ๆ นอกจากนั่งจ้องหน้าพวกเธอ...บางครั้ง ครึ่งละนาน ๆ สลับกลับไปกลับมาที่ละคน จนพวกเธอเริ่มกระสับกระส่ายว่าเขาจะพูดอะไร เขาก็กลับไม่ว่าอะไร แต่จะหลับตาขมวดคิ้วคล้ายฟังกระแสดิจิต ส่งข้อมูลที่ได้จากการอ่านความนึกคิดของเด็ก ๆ ออกไปที่ไหนสักแห่งในจักรวาลอันไกลโพ้น

ส่วนแม่ก็เป็นแค่คนแปลกหน้าที่คุ้นเคย ผู้เอาแต่เดินกววนอ่อนล้ากลางเขาวงกตของเครื่องเรือน และดูเหมือนจะมีความสุขกับใครขึ้นมาบ้างก็ในยามได้นั่งทอดอก ลูบต้นแขนของตัวเองไปมาเบา ๆ เหม่อมองรูปถ่ายที่ติดเรียงเต็มผนังแทบไม่เหลือที่ว่าง

ราวกับแถบรังสีที่แผ่ออกมาจากนาฬิกา ผู้ซึ่งไม่เคยทอดชาริยา
ไม่...ในวันที่เธอได้ออกมาจากตู้ปลาครั้งแรกและพ่อไปรับเธอ
กลับมาอยู่บ้าน ไม่...ในวันที่เธอลุกขึ้นจากการคลานและออกเดิน
เพ่นพ่านไปตามทางที่ต้องการ และไม่...กระทั่งในวันที่เธอเริ่มพูด
และกลายเป็นเด็กผู้หญิงจริงๆ มีความรู้สึกนึกคิด ชีวิต จิตใจ

ผู้จะคอยดูแลลูกๆ ไม่ขาดตกบกพร่องอยู่ห่างๆ และ
คงระยะห่างนั้นไว้กระทั่งตายจาก โดยไม่สำเนียงถึงอ้อมกอด
ที่พรากหาย ...ไม่แค่ระหว่างหล่อนกับชาริยา ลูกที่หล่อนไม่เคยรัก
หากยังรวมไปถึงระหว่างหล่อนกับซิลิกลูกที่หล่อนรักมากกว่า
ทุกอย่างในโลกรวมกันโดยที่หล่อนเองไม่เคยรู้ ลูกซึ่งครั้งหนึ่ง
เคยถูกหล่อนเรียกรักใคร่ว่าซิลิกาน้อยกลอยใจแม่ และหลับไหล
ในอ้อมกอดที่สาบสูญนั้นมาดี ๆ นับแต่วินาทีที่มาถึงโลกอัน
เปล่าดาย จวบจนนาฬิกาที่มันอันตรายจนหายราวกับไม่เคยมีอยู่
ในวันที่ชาริยาเกิด

...และน้ำตาเริ่มต้นการเดินทาง

2.

หุบเขานกกระสาสีบานเย็น

ระหว่าง ห้วงเวลาที่แม่สนใจเอาแต่จะปลอบประโลมหัวใจที่
แหลกสลายของผัว ในความดูแลของนวล พี่เลี้ยงผู้ซึ่งมีคนที่รัก
สามคนและแทบไร้เรี่ยวแรงจะขยับตัวได้ไหวอยู่แล้วในเงื่อนไขม
รดแน่นของปรารถนา ...ชลิกากับซารียากลับเติบโตขึ้นมาอย่างม
ความสุข

มันเป็นธรรมชาติของเด็ก ๆ ที่สงคราม นำทวมเหินบพลัน
แผ่นดินถล่ม หรือแม้แต่การล่มสลายของอาณาจักรก็ไม่อาจห้ามได้
ความสุขที่เกิดขึ้นง่ายตายก็แต่ในโมงยามที่คนคนหนึ่งยังไม่อาจ
เข้าใจได้กระทั่งว่าตัวเองยังเป็นเด็ก พวกเขากระโดดโลดเต้นกัน
ออกมาจากชีวิตคู่ที่เหลืออยู่แต่ซากปรักหักพังของพ่อแม่โดยมี
แฟลลิกแค่ไม่กี่รอยกลางใจ แล้วหกดะเมนตีลังกาตามกันไป
ในส่วนทั้งวันทั้งวันเหมือนลูกสัตว์ แย่งกันล้วงคว้าความสนุกสนาน
เอาออกมาจากมวลอากาศว่างเปล่าราวกับเสกเป่าด้วยเวทมนตร์

...ในหยาดแดดที่จ้องแต่จะหยดตลอดไปไม่ลงบนหน้า เหมะ...
เหมะ และทำให้พวกเขาต้องนอนกลิ้งไปกลิ้งมาหลับไม่ให้เข้า
ลูกนัยน์ตา ในเรื่องสยองขวัญซึ่งแอบลอบจำผู้ใหญ่มาก่อนผ่านฟัง

หว่างเงาที่โชนด้วยกลิ่นเขียวชุนของตะไคร่น้ำ ในระบำอวล
ของตาเบญจซึ่งลู่อ่วงคว้างจากต้นลงกลางบพเพลงที่แต่งขึ้น
สดๆ ในนาที่หนึ่ง...ตะละเบตะเล่เต ดอกตะเลตะล้าตะเล เพื่อจะ
ถูกลิ้มในอีกไม่กี่นาทีต่อมา...ดอกตะเบตะล้าตะลา ล้าลา ลาก่อน

ในประกายแดดที่ยุบยับอยู่บนหลังเหมือนมดไต่ เมื่อพวก
เธอซ่อนตัวกันหลังกอกกเอามือประกบปากของอีกฝ่ายไม่ให้เสียง
หัวเราะลอดดังออกมา ขณะเสียงเรียกหาที่ฟังสั้นหวังลงทีละน้อย
ของพื้นवलค่อยๆ คล้อยผ่าน ในละอองฝนพรำเมื่อพวกเธอคลาน
ลงนอนแช่ในแอ่งน้ำขัง อ้าปากรองกินฝนที่โปรยสายผ่านปลายรัง
ลงมาเป็นน้ำหวาน ในเสียงหัวเราะของพวกเธอเองยามถูกสายลม
ระริกกระรี้สั่นฝนต้นหนาวพัดกระจัดกระจาย กลายเป็นร้อยๆ
หัวเราะเล็กจิ๋ว ปลิวล่องไปทั้งคั่งน้ำ

...และในกันและกัน

เงาเด็ก ๆ ที่เติบโตในสงคราม พวกเธอจะทำทุกอย่าง
ด้วยกัน กินด้วยกัน หลับนอนเตียงเดียวกัน ขดคู้อยู่บนเก้าอี้
ตัวเดียวกัน หัวเราะพร้อมกัน ร้องให้เป็นเพื่อนกัน ป่วยไข้ตามกัน
ฝันเรื่องเดียวกัน ...จูมมือกันวิ่งปูเลงๆ ในหุบเขาที่เต็มไปด้วย
นกกระสาสีบานเย็นตลอดทั้งคืนโดยที่จำอะไรไม่ได้เลยเมื่อตื่น
และยังถึงกับเอาผ้าเช็ดหน้าผูกข้อมือเข้าไว้ด้วยกันก่อนเข้านอน
เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีใครคนใดต้องพลัดหายในรอยต่ออันคลุมเครือ
ระหว่างหลับกับฝัน

วันดีคืนดีสองพี่น้องก็จะลุกขึ้นเฟ้นพานไปทั่วบ้านอยู่ในผ้าถุงผืนเดียว เอาแขนโอบเกี่ยวแน่นแนบเหมือนแผดสยามขนานนามตัวเองตามว่าคุณนายอินกับคุณหญิงจัน และต่อมายังคิดค้นภาษาที่เรียกว่าจิ้นอ่านเพื่อใช้สื่อสารเข้าใจกันเองในหมู่ชาวเผ่าอินจันที่มีอยู่แค่สองคนในโลก ทั้งยังชอบแอบเอานิ้วแตะเคาะไปตามแขนของอีกฝ่ายใต้โต๊ะเป็นรหัสลับ หนึ่งครั้ง...ใช้สองครั้ง...ไม่ สามครั้ง...อ้อ...เดียวๆ ขอดิดดูก่อนนะ เพื่อให้มันใจว่าขอตกลงกับพวกผู้ใหญ่จะเป็นไปโดยเอกฉันท์ กระทั่งเอาปอยผมของต่างคนมาถักปนเข้าเป็นเปียเดียวกันอยู่บ่อยๆ เพื่อจะเชื่อมต่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดถึงกันได้อย่างลับๆ ไม่ให้ใครรู้ และทำทุกอย่างไปโดยมีหัวเอียงเข้าหากันอย่างนั้นครึ่งละหลายๆ วัน แหะเลในเวลาบ้านซึ่งถูกความเจียบยึดครองอยู่แล้วต้องโดนตัดขาดจากเสียงคุยเล่นของพี่น้องข้าเข้าอีกนั้นนั่นเอง ที่เด็กทั้งสองฝึกฝนตนให้รู้จักหัวเราะกับร้องไห้ไปเจียบๆ ...ข้างในใจ

ท่านผู้หญิงอิน.../หือ.../หนูอยากกินน้ำหวานสายรุ้งอีก/ต้องรอให้ถึงวันวิเศษก่อน/แล้ววันวิเศษเป็นวันไหน.../วันวิเศษก็วันที่ฝนตกแดดออกไปแล้ว แล้วเมื่อไหร่ฝนถึงจะตกแดดถึงจะออก.../ก็ตอนวันวิเศษที่พี่บอกนั้นละ/แต่.../หลับเถอะคุณหญิงจัน/ท่านผู้หญิงอิน/นอนก่อนเถอะคุณหนูจัน/คุณนายอิน.../นอนชารีนอน ฟุ้งวังแล้ว...

ไม่มีใครรู้ว่าคุณนายอินกับคุณหญิงจันเลิกผูกข้อมือไว้ด้วยกัน
ก่อนเข้านอนตอนไหน หรือเอาชนะความกลัวว่าจะพลัดกันไปใน
เส้นบางระหว่างความจริงกับความฝันได้อย่างไร พวกเธอยัง
คงเป็นแฝดสยามทางใจที่ติดตามกันไปทุกหนแห่ง แต่พออายุได้
สิบขวบชลิกาก็เริ่มใช้เวลาส่วนใหญ่ล่องลอยไปในโลกของนวนิยาย
โลกมหัศจรรย์ที่ผู้หญิงสูงศักดิ์ยังคงรักชายผู้ต่ำต้อยหรือใครสักคน
ได้อยู่ โลกซึ่งวุ่นวายกับการพิสูจน์รักซ้ำแล้วซ้ำเล่าด้วยชั้นตอน
อันแสนซับซ้อนและไม่เป็นวิทยาศาสตร์ โลกลึกลับที่ซึ่งปาฏิหาริย์
แห่งรักดลบันดาลได้ไม่เลือกทุกนาฏกรรม ...ทั้งสุขและโศก โลก
ซึ่งเต็มไปด้วยกับดัก ขวากหนาม ความริษยา ตลกร้ายประดามี
เท่าที่จะนึกออกของชะตากรรม โลกของการด้นด้นค้นหารักแท้
ที่จะมีอยู่ก็แต่ในจินตนาการ

ขณะที่ซาริยาซึ่งอ่อนกว่าสามปีกลับใช้วันทั้งหมดไปกับการไล่ล่า
สิ่งมีชีวิตปริศนาที่ส่งเสียงประหลาดอยู่ในสวนกระถ่อน จับแมง
เด็กหย่อนท้องร้องเพื่อสอนให้มันรู้จักว่ายน้ำ ชุ่มลึกพาตัวลูกปลา
ซ่อนตัวแดงก่ำมาเป็นตัวประกันเพื่อจะแอบดูแม่มันคลุ้มคลั่ง
ไม่กี่ชุดดินสีต่างๆ จากระิมแม่น้ำเอามาปั้นเป็นกบ กบสีแดงจะถูก
ชุบชีวิตด้วยแสงแดด กบสีเหลืองด้วยแสงจันทร์ สีฟ้าด้วย
ฝนแรกของปี และจะมีก็แต่กบสายฟ้าเท่านั้นที่ฟื้นคืนชีวิตได้
เพราะมันจะอันตรายจนหายไปกับสายฝนแล้วส่งเสียงร้องระงม

ไปทั่วสวนในตอนกลางคืน ทั้งกับแสงตะวันกับกับจันทร์ที่นำสงสาร
ให้หนึ่งบื้ออยู่อย่างนั้น ...กรอบกรัง

พื้นที่ที่ฝนหยุดตกซาริยาก็จะรีบออกสะกดรอยตามไล่เดือน
ตามอดซึ่งกวนหลงทางเรื่อยเปื่อยอยู่ในเขาวงกตที่มันซุดเอาไว้
เองไป ทั้งๆ ที่ไม่พบเบาะแสอะไรนอกจากเจอลูกปิดทวารวดี
โดยบังเอิญเข้าคราวหนึ่ง เรียงร้อยกันอยู่เป็นเส้นราวกับเพิ่งถูก
ฝังเอาไว้ไม่กี่วัน หากกลับร่วร่างลอดนิ้วมือเป็นผุยผงในทันที
ที่โดนลมหายใจ และเช่นเดียวกันกับซาริยาที่ติดตามไล่เดือน
ตามอด ไม่ว่าซาริยาจะทำอะไรที่ไหน ชลิกาก็จะสะกดรอยตาม
เธอไปอีกที นั่งอ่านเรื่องราวความรักของผู้ชายกับผู้หญิงที่มีชื่อ
ดังมาราวกับบทกวี กระเถิบย้ายตามทางๆ ตรงเก้าอี้หวายของพ่อ
โคนต้นกระท้อนที่ส่งกลิ่นหอมลอยมาบางๆ บนศาลาทำน้ำ
ข้างๆ กอกก ตามคาบไม้ ตรงไหนสักตรง ...ทุกตรง

ลิเก้ ทำไมไล่เดือนมันถึงไม่มีลูกกะตา.../พี่ก็ไม่รู้เหมือนกัน/
แล้วเราจะรู้ได้ไงว่าไล่เดือนมันตื่นอยู่ หรือว่ามันกะลั่นนอนหลับ.../
เอ่อ...ไม่รู้สิ/แล้วไล่เดือนมันจะรู้มั๊ย.../รู้อะไร.../ก็รู้ว่ามันตื่นอยู่/
หรือเปล่าล่ะสิตอนมันซุดดินนะ.../ตัวของมัน มันน่าจะรู้แหละ/
แต่ แต่หนูเคยนอนละเมอด้วย ซาริยามองหน้าที่รู้ลูกตาของ
คุณตาไล่เดือนที่กำลังดิ้นขยุกขยิกอยู่ในมือ ตอนนั้นนะนะลิเก้
หนูมองเห็นทุกอย่างชัดแจ๋วเหมือนจริงเลย ไม่เหมือนฝันด้วย/
เธอเคยเล่าหลายครั้งแล้วซาริ/ใช่ ใช่ หนูเคยเล่าแล้ว แล้วหนู

ก็ไม่เห็นจะรู้เลยว่าหนูหลับแล้วกะล้งละเมอ/คนละเมออยู่ไม่รู้ตัว
 หรอก/แล้วไส้เดือนมันรู้มัย.../รู้ไร.../ก็รู้ว่าตัวมันกะล้งหลับแล้ว
 ละเมอซุดดินอยู่/โธ่ ชารี พี่จะไปรู้ได้ไง/คุณตาไส้เดือนกินดิน
 ซื้อมากก็เป็นดิน กินดิน ซื้อมากก็เป็นดิน... ว่าแล้วชารียา
 ก็ร้องเพลงคุณตาไส้เดือนที่แต่งขึ้นเดี๋ยวนั้นวิ่งหายเข้าไปในสวน
 อีกครั้ง

ชลีกาอายุสิบสอง ชารียาเก้า หกปีหลังเดินกลับไปกลับมาในบ้าน
 อย่างสิ้นหวังและถูกขังอยู่ข้างในตัวเองกลางกรอบรูปแคบๆ ...พ่อ
 ของชารียาก็ล้มป่วย เขาต้องเข้าโรงพยาบาล แล้วกลับมานอนเฝ้า
 อยู่กับบ้านนานหลายเดือน ก่อนจะหายตัวไปเช้าวันหนึ่ง แม่พลา
 นออกตามหาเขาไปทั่วละแวกเหมือนคนบ้า

ตกตึกคืนนั้นเด็ก ๆ ก็ถูกปลุกให้ตื่นด้วยเสียงกรีดร้องซ้ำ ๆ
 หลายครั้ง และพบแม่กำลังนั่งร้องไห้เกลือกกลิ้งอยู่กับพื้น ทั้งผม
 ออกจนเหลือแค่ปอยรุ่งรุ่งติดกับหนังหัวเป็นหย่อม ๆ เบื้องหน้า
 คือร่างพ่อนอนสงบท่ามกลางจดหมายสี่พันสองร้อยยี่สิบสองฉบับ
 ที่ทำหน้าที่ด้วยลายมือของเขาเองในโลงไม้สลักลายซึ่งถูกส่งมา
 จากบ้านของผู้หญิง...อีกคน

แม่เผาจดหมายทั้งหมดก่อนอรุณจะรุ่ง เติมน้ำมันน้ำลาย
 ใส่กองไฟที่ลุกโชน โดยไม่ยอมนิมนต์พระแม้แต่รูปเดียวมาสวด
 ให้เขา หล่อนก็สั่งคนงานให้ชุดหลุม ...สิ่งที่สุดท้ายที่เธอจะทำได้ และ

ฝั่งเขาเอาไว้ใต้ต้นพิกุลแก่ แกจะต้องอยู่ที่นี่ ไม่ต้องไปผุดไปเกิด
ที่ไหนทั้งนั้น

ทุกเช้าจรดเย็นเป็นเวลาหนึ่งปี นับแต่วันนั้นจวบจนวันที่
หล่อนตาย ...แม่จะนั่งอยู่ที่นั่น เหนือหลุมฝังศพของผู้ชายคนเดียว
ที่หล่อนรักมาชั่วชีวิต บนเก้าอี้หวายซึ่งถูกกักร่อนด้วยความโหยหา
อันไม่สิ้นสุดที่เขามีต่อผู้หญิงอื่น มีผ้าลายดอกสีม่วงเศร้า ๆ
โพกพันเอาไว้บนหัวที่ผมซึ่งถูกทิ้งออกไม่เคยงอกกลับ หล่อนจะนั่ง
อยู่ที่นั่น แหละเช่นนั้น ...ในรังดักแด้ของความร้าวราน ในอวล
กลิ่นหวานหม่นขมขื่นของพิกุล ในสายลมที่พัดโบยไม่หยุดหย่อน
ของแม่น้ำ คอยเฝ้าดูดวงวิญญาณของเขาไม่ให้หลุดรอดออกไปหา
ผู้หญิงคนนั้น หรือคนไหน

...หรือมีวันได้พบความสงบอีกเลย